

Емма Боварі у романі «Мадам Боварі»

Боварі — це я сам.

Г. Флобер

Кращим хранителем критичного реалізму другої половини XIX століття французької літератури є Постав Флобер, у творчості якого прославляється повна відсутність будь-яких ілюзій про життя, нетерпиме відношення до всіляких спроб накинути романтичний покрив на жорстоку правду дійсності. Він досягає граничного ступеня нещадності у своєму викритті.

Творчість Флобера сягає своєї вершини в 50-60-ті роки. Це була творчість часів Другої імперії, усю мерзенність якої і розкрив Флобер у своїх кращих творах: «Лексикон», «Мадам Боварі», «Виховання почуттів».

У романі «Мадам Боварі» Флобер нещадно викриває затхлий провінційний міщанський світ, від котрого його нудить.

Головна героїня твору — мадам Боварі. Емма, дівчина середнього достатку, виховувалася в монастирі в умовах штучного ув'язнення. Єдиним улюбленим заняттям Емми було читання романів, де діяли романтичні герої, ідеальні «герої з великої літери». «У цих романах тільки і була, що любов, коханки, коханці, переслідувані дами, що падають без почуттів у відокремлених альтанках, ... клятви, поцілунки в човнику при місячному світлі, солов'ї в гаї, кавалери, хоробрі, як леви, і лагідні, як ягнята...».

Ось чому Емма, начитавшись подібної літератури, мріяла зустріти коханого, який зробить її щасливою. Ця любов перенесе її в надзвичайний світ, повний романтичних таємниць, поезії. Вона себе уявляла героїнею в одному з найцікавіших романів.

Мить щастя їй прийшлося випробувати одного разу, коли вона потрапила на чудесний бал у замок одного маркіза. Цей бал лишив в душі Емми яскраве і сильне враження. «Тиждень, два тижні тому я була в цей день там...», — згадувала Боварі все життя.

В сімейному житті Емма не знайшла щастя. Чоловік її, нудна і нецікава людина, зовсім не був схожий на тих романтичних героїв, про яких вона мріяла у своїх снах. Коханці виявилися брехливі і вульгарні. «Бігти, бігти від усього! Але куди?» — кричить душа молодій жінки, яка прагне великого людського щастя.

Безвихідність героїні Флобера кидає її в брудні павукові лапи лихваря Лере.

Все тугіше затягується страшна петля брехливого життя Емми. Її обманюють, і вона обманює. Вона починає обдурювати навіть тоді, коли немає потреби в цьому. «Якщо вона говорила, що йшла з одного боку вулиці, можна було з впевненістю сказати, що вона насправді йшла з іншого боку».

Життя Емми в такому світі стало нестерпним, і вона кінчає його сама — випиває миш'як. У страшній передсмертній агонії мучиться мадам Боварі, а в самий момент смерті вона чує

звуки непристойної пісні старого, напівзгнилого жебрака.

Така смерть Емми — це гірка іронія автора над своєю героїнею, яка начиталася про поетичні смерті прекрасних дам. А її смерть була огидною!

Образ мадам Боварі трагічний. Усе те, про що мріяла, у що вірила Емма, виявилось далеким, недосяжним. Життя її жорстоко розчарувало.

Честь, совість, віра, любов, щастя — усе це розпливлося в тумані, потонуло, померло і загубилося навіки в тому вульгарному і затхлому світі, з яким зіткнулася юна, мрійлива, повна сил, енергії і пристрасті романтична душа Емми. І зламалася вона! А шкода! Завдяки цьому Флобер і великий, тому що ставить читача віч-на-віч з жорстокою правдою життя.